

Кохання з першого погляду

Ніна Фіалко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

У касовому приміщенні залізничного вокзалу панував гамір. Було враження, що пасажирів снували з кінця в кінець тільки для того, щоби згаяти час до приходу поїзда. Хоча насправді люди постійно змінювалися, бо від'їжджали одні, а прибували інші. Увечері через цю станцію проходило багато поїздів далекого прямування, тому й потік пасажирів у цей час завжди жвавішав. На початку двадцять першого століття люди не могли довго затримуватися на одному місці. Народна приказка «Вовка ноги годують» стала дуже актуальною для людей цього часу.

Олексій Шинкаренко, чоловік у ранній сороківці, сидів у касовій залі, спостерігаючи за метушнею навколо себе, і думав: «Щасливі ті люди, які знають, куди їдуть, і впевнені, що там їх чекають». Як сьогодні йому бракувало цієї впевненості! Глянув на дітей, які смирно сиділи на лавці поруч нього, й серце стиснулося від жалю до них і самого себе. Менший — зі шкірою молочного шоколаду, крутолобий, із дрібненькими чорними кучериками і швидкими сумними оченятами допитливо озирає усе довкола. Поряд сидів старший хлопчик, але білявий, із голубими очима і не менш допитливим поглядом. Діти стали заручниками негараздів, які спіткали їх батьків, і тепер мовчки чекали вирішення своєї долі. Вони не репетували й не плакали, лише жалібно поглядали на Олексія і боялися відпустити його від себе. Їм здавалося, що варто йому відійти, як вони залишаться тільки вдвох у цьому ще не зрозумілому для них жорстокому світі. Діти не здогадувалися, що діється у серці цієї людини, яка перебрала на себе відповідальність за їхню подальшу долю.

— Хлопчики, любі мої, мені потрібно на хвилику відійти від вас, — мовив чоловік, відсторонюючи руку старшого, який міцно тримав його за рукав і не відпускав.

— Ти нас не покинеш? — запитав хлопчик, боляче стиснувши руку Олексія.

— Якби я хотів вас покинути, то не брав би з собою, — переконливо відповів він. — Мені потрібно вирішити телефоном дуже нагальну справу.

— Ти не маєш мобільника чи гроші скінчилися? — доскіпувався хлопчина, не здогадуючись, що не всі розмови можна вести тоді, коли поруч багато людей.

— Справу треба вирішити з однією жінкою, — пояснював Олексій, навмисне не називаючи її імені. — А зараз уже пізно, і я не хочу, щоб люди слухали, як я виправдовуватимуся перед нею.

— Ми не будемо слухати, про що ти з нею розмовлятимеш. Заплющимо очі й удаватимемо, що спимо, — всміхаючись, запевнив старший.

— Ти ж розумний хлопчик і маєш знати, що деякі справи дорослі вирішують тільки наодинці. Он бачиш на стіні годинник? Я затримаюся рівно на стільки, поки велика стрілочка з одинички не дійде до трійки. Думаю, мені вистачить того часу, щоби владнати дуже важливу справу. Гарзд?

Менший хлопчик тільки липав очима й міцно тримався за рукав старшого брата. Тепер він був для нього єдиною опорою, і йому здавалося, що від рішення старшого брата залежить доля їх обох. Малий ще повністю не усвідомлював тієї трагедії, що сталася з їхньою родиною, і не розумів, чому це в таку пізню пору він не лежить у теплому ліжечку, а сидить на вокзалі, звідки має ще кудись подорожувати. Міг залишитися з бабунею, але розлучитися з братиком не захотів категорично. Тому тепер мовчки чекав, коли ж незнайомий йому дядя нарешті визначиться, куди вони мають їхати.

— Йди! Але ненадовго, бо ми плакатимемо, — попередив старший хлопчик і відпустив Олексієву руку.

— Не хвилюйся, я швиденько, — заспокоїв його чоловік.

— Алло! Кому це в таку пізню годину не спиться? — жінка не приховувала роздратування.

— Привіт! Не впізнаєш? Це я, Олексій, — видавив із себе чоловік. Він почувався винуватим перед цією жінкою, тому не знав, як розпочати серйозну розмову.

— Це ти... — у слухавці запала тиша.

— Вибач мені, що не відгукнувся на твоє запрошення, — почав виправдовуватися він. — У мене була дуже важлива справа, яка змусила мене виїхати з міста.

— Для тебе справи завжди важливіші за мене... — дорікнула жінка, але злості в її голосі не відчув. Радше, прозвучала образа за те, що вона не має для нього такої ваги, яка затьмарила б усі інші справи.

— Саме цього разу ти помилилася. Від твого рішення зараз залежатиме доля ще кількох людей. Якщо ти налаштована зрозуміти мене, то я повернуся до тебе назавжди, — сказав Олексій і сам злякався своїх слів. Він тепер не один, то чи захоче вона його з дитиною?

— Ти справді того бажаєш? — зраділа жінка, але, мабуть, спросоння не звернула уваги на інші слова, що звучали в слухавці.

— Дуже хочу, але на шляху до нашого щастя є велика перешкода, — уточнив Олексій.

Він подумав, що вона його або не зрозуміла, або вдала, що не розуміє.

— Знову перешкода, — злякано кинула співбесідниця. — І яка ж цього разу?

— Я не сам. У мене є син...

— Для мене це не новина, — зізналася жінка.

— Він тепер разом зі мною, і залишити його я не можу, — пояснив Олексій, а про іншу дитину змовчав, бо не знав, як ще цю звістку сприйме та, з ким говорив.

— Це не проблема. Приїжджай, тоді й поговоримо, — вже веселіше відповіла жінка й перервала розмову.

Олексій полегшено зітхнув і повернувся до дітей. Боявся, щоби не відмовила, бо іншої дороги у нього на цей час не було. Стрілка годинника перескочила аж на п'ятірку, але хлопчики сиділи мовчки і не відводили від входу до приміщення поглядів. Коли наблизився до лавки, то побачив, як радісно засвітились у них оченята.

— Не спите? — весело запитав дітей. — Потерпіть ще трохи. Я зараз візьму квиток на поїзд, а у вагоні ви ляжете й відпочиватимете аж до Києва.

Олексій дістав із кишені документи і попрямував до каси, що була за кілька кроків від лавки, де сиділи діти. Попереду стояло кілька пасажирів, але касирка швидко всіх обслужила й Олексій повернувся до дітей. Боявся не дати ради з ними, коли поснуть. Але хлопчики пильно спостерігали за опікуном і спати навіть не збиралися. Вони ніби за командою підхопилися на ноги й уже готові були йти за ним хоч на край світу, лиш би не залишитися в цьому чужому місті. Старший учепився за сумку, яку йому зібрала бабуся, але Олексій відібрав її, бо своїх речей не мав, та й для хлопчика вона завелика. А менший же хлопчина міцно тримався за рукав старшого, і здавалося, жодна сила не змогла б його відірвати. Речей було багато, й Олексій попросив пасажирів, який дрімав поруч на лавці, допомогти сісти у вагон. Незнайомець послуухавсь і допоміг донести речі до потяга.

У вагоні Олексій розстелив постіль і вклав дітей спати. Вони вже заспокоїлися, переконавшись, що їх не залишать, тому швидко засопіли носиками. Чи снилося хлопчикам майбутнє життя, чи вони ще перебували у страху минулого, Олексій угадати не міг. Його зараз більше хвилювала власна доля, яка приготувала йому нові випробування. Він просив у Бога наділити його лише мудрістю, щоби зробити правильний крок, бо від цього залежатиме життя ще

двох дітей, які він узяв під опіку. В купе інші пасажери також вместилися на свої місця і затихли, лише Олексій не міг заспокоїтися. Він тихо причинив двері до купе й вдивлявся у нічну темряву, що пропливала перед вікнами вагона. З глибини пам'яті виринали різні події, які він намагавсь аналізувати, щоб зрозуміти, на якому відрізку життя зробив помилку, за котру тепер розплачується. Ніби йшов за покликом серця, принаймні так здавалося, але чи варто у житті слухати тільки серце, що часто буває сліпим і глухим. Думки перестрибували з однієї події на іншу, поки не зупинилися на тій, яка змінила його життя...

...

Далі — у повній книжці «Кохання з першого погляду».
nashaknyga.com.ua